

Dosarul nr.3ra-821/21

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani (jud: A. Paniș)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud: V. Clima, I.Muruianu, E.Palanciuc)

Î N C H E I E R E

22 septembrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componentă:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Tamara Chișca-Doneva
Victor Burduh
Nina Vascan

examinând admisibilitatea recursului depus de Serviciul Fiscal de Stat,
în cauza de contencios administrativ, intentată la cererea de chemare în
judecată depusă de Compania de Asigurări „General Asigurări” Societate pe
Acțiuni împotriva Serviciului Fiscal de Stat cu privire la anularea actului
administrativ, obligarea furnizării informației și încasarea cheltuielilor de judecată,
împotriva deciziei din 05 mai 2021 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost
respins apelul depus de Serviciul Fiscal de Stat împotriva hotărârii din 29 iulie
2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani,

c o n s t a t ă :

La data de 31 ianuarie 2020 Compania de Asigurări „General Asigurări”
Societate pe Acțiuni a depus cerere de chemare în judecată împotriva Serviciului
Fiscal de Stat cu privire la anularea actului administrativ, obligarea furnizării
informației și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că CA „General Asigurări” SA
regularizează dosarul de daună deschis ca urmare a faptului că, la 28 martie 2019,
Mihail Caragi, conducând unitatea de transport de model xxxxx cu numărul de
înmatriculare xxxxx, pe drumul situat în extravilanul satului Mereni, raionul
Anenii Noi, nu s-a isprăvit cu conducerea autovehiculului și s-a tamponat într-un
obstacol.

În urma impactului, pasagerul Igor Ceban a decedat pe loc. Ca urmare,
succesorii acestuia au înaintat către CA „General Asigurări” SA și inculpat, acțiune
civilă în cauza penală de învinuire a lui Mihail Caragi în comiterea infracțiunii
prevăzute de art. 264 alin. (4) Codul penal, solicitând repararea prejudiciului
material în sumă de 1 880 000 de lei.

Prin sentința Judecătoria Anenii Noi din 26 noiembrie 2019, Mihail Caragi a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (4) Cod penal, iar acțiunea civilă înaintată de către succesori privind repararea prejudiciului material, s-a admis în principiu, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor cuvenite să se expună instanța de judecată de drept comun.

Astfel, CA „General Asigurări” SA, în calitate sa de asigurator, este obligată conform prevederilor art. 25 alin. (4) lit. a) al Legii nr. 414 din 22 decembrie 2006 cu privire la asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule, să calculeze despăgubirea de asigurare care li se cuvine succesorilor în urma decesului lui Igor Ceban.

Reclamanta a indicat că pentru a îndeplini obligațiile stabilite de lege pentru asigurator și a calcula în volum deplin despăgubirea de asigurare ce urmează a fi achitate succesorilor (copiilor) persoanei decedate, este necesar să cunoască care erau veniturile persoanei decedate.

Având în vedere că CA „General Asigurări” SA este înregistrată ca operator de date cu caracter personal, la 18 decembrie 2019 a înaintat Serviciului Fiscal de Stat cerere prin care a solicitat remiterea informației despre toate veniturile realizate/declaratate de către Igor Ceban, pe perioada unui an până la decesul acestuia, și anume, pentru perioada de la 01 martie 2018 până la 28 februarie 2019.

Prin răspunsul Serviciului Fiscal de Stat nr. 26-15/1-13/17722 din 30 decembrie 2019, făcându-se referire la prevederile art. 129 pct. 19 și art. 131 alin. (5) Codul fiscal, s-a refuzat în furnizarea informației solicitate de CA „General Asigurări” SA.

Refuzul Serviciului Fiscal de Stat nr. 26-15/1-13/17722 din 30 decembrie 2019 a fost contestat în procedură extrajudiciară la Serviciul Fiscal de Stat, însă, până la data sesizării instanței cu prezenta acțiune, Serviciul Fiscal de Stat nu a examinat contestația depusă de reclamantă.

Reclamanta consideră că refuzul Serviciului Fiscal de Stat de a furniza informația solicitată, este ilegal, invocând în acest sens că art. 131 alin. (5) din Codul fiscal reprezintă o normă generală și reglementează dreptul de a obține informații de la Serviciul Fiscal de Stat pentru un cerc larg de subiecți, în raport cu norma prevăzută în art. 6¹ din Legea nr. 407 din 21 decembrie 2006 cu privire la asigurări, care este o lege specială și autorizează în mod distinct și direct un subiect special -companiile de asigurări, de a obține oricare informații, de la oricare autorități publice, în scopul stabilirii și achitării despăgubirii de asigurare.

Reclamanta a susținut că, Legea nr. 407 din 21 decembrie 2006 cu privire la asigurări și Codul fiscal, sunt legi organice și, respectiv, conform art. 5 alin. (3) din Legea nr. 100 din 22 decembrie 2017 cu privire la actele normative, urmează a fi aplicată norma specială, care în speță este Legea cu privire la asigurări, deoarece, aceasta reglementează dreptul de acces la informație a unui subiect special, companiile de asigurări.

A invocat, că art. 131 alin. (5) Codul Fiscal nu conține o listă exhaustivă de subiecți, or, prin art. 6¹ din Legea nr. 407 din 21 decembrie 2006 cu privire la asigurări, coroborat cu art. 17 alin. (7) lit. b) din Legea nr. 407 din 21 decembrie 2006 cu privire la asigurări, accesul la oricare informații deținute de oricare autorități publice, în care se încadrează și Serviciul Fiscal de Stat, li se oferă și companiilor de asigurări în scopul stabilirii și achitării despăgubirii de asigurare.

A menționat că CA „General Asigurări” SA este înregistrată în calitate de operator de date cu caracter personal al persoanelor fizice, garantează prelucrarea în mod corect și conform prevederilor legale a informațiilor solicitate.

Reclamanta a solicitat constatarea ilegalității refuzului în furnizarea informației a Serviciului Fiscal de Stat nr. 26-15/1-2-17722 din 30 decembrie 2019, constatarea încălcării termenului de a răspunde la contestație, obligarea Serviciului Fiscal de Stat de a furniza informația solicitată, precum și încasarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 29 iulie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, a fost admisă parțial acțiunea depusă de CA „General Asigurări” SA împotriva Serviciului Fiscal de Stat cu privire la anularea actului administrativ, obligarea furnizării informației, încasarea cheltuielilor de judecată. A fost anulat ca fiind ilegal refuzul Serviciului Fiscal de Stat nr. 26-15/1-13/17722 din 30 decembrie 2019 privind prezentarea informației necesare examinării cazului asigurat. A fost obligat Serviciul Fiscal de Stat de a elibera CA „General Asigurări” informația solicitată prin cererea înregistrată la Serviciul Fiscal de Stat la 23 decembrie 2019, cu numărul de intrare 8112-C. În rest, pretențiile reclamantei, au fost respinse ca neîntemeiate.

La 25 august 2020 Serviciul Fiscal de Stat a depus apel împotriva hotărârii din 29 iulie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, prin care a solicitat casarea parțială a hotărârii contestate și emiterea unei noi decizii de respingere a acțiunii în partea anulării ca ilegal a refuzului Serviciului Fiscal de Stat nr. 26-15/1-13-17722 din 30 decembrie 2019, privind prezentarea informației necesare examinării cazului asigurat (f.d. 65-66).

Ulterior, la 29 ianuarie 2021 Serviciul Fiscal de Stat a prezentat motivarea apelului împotriva hotărârii din 29 iulie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani (f.d. 85-91).

Hotărârea motivată din 29 iulie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani a fost notificată Serviciului Fiscal de Stat la data de 22 ianuarie 2021, fapt ce se confirmă prin avizul de recepție, anexat la materialele cauzei (f.d. 81).

Astfel, instanța de apel corect a considerat ca fiind depus în termen apelul Serviciului Fiscal de Stat împotriva hotărârii din 29 iulie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani.

Prin decizia din 05 mai 2021 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul depus de Serviciul Fiscal de Stat împotriva hotărârii din 29 iulie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani.

Pentru a pronunța această decizie, Curtea de Apel Chișinău a reținut faptul că refuzul Serviciului Fiscal de Stat de a furniza informația solicitată de CA „General Asigurări” SA a fost întemeiat pe prevederile art. 129 pct. 19 coroborate cu prevederile art. 131 alin. (5) Cod fiscal, susținându-se că, companiile de asigurări nu se încadrează în lista exhaustivă cărora le pot fi furnizate informații despre contribuabili.

Instanța de apel a considerat neîntemeiate argumentele Serviciului Fiscal de Stat și în acest sens a reiterat prevederile art. 4 alin. (2) din Legea nr. 982 din 11 mai 2000 privind accesul la informație, potrivit cărora exercitarea dreptului de acces la informații poate fi supusă unor restricții pentru motive specifice, ce corespund principiilor dreptului internațional, inclusiv pentru apărarea securității naționale sau vieții private a persoanei.

Conform art. 129 pct. 19 din Codul Fiscal, noțiunea de secret fiscal reprezintă orice informație de care dispun organele cu atribuții de administrare fiscală, inclusiv informația despre contribuabil ce constituie secret comercial, cu excepția informației despre încălcarea legislației fiscale.

Potrivit art. 131 alin. (5) din Codul Fiscal, organele cu atribuții de administrare fiscală sînt în drept să prezinte informațiile de care dispun referitor la un contribuabil concret: a) funcționarilor fiscali și persoanelor cu funcție de răspundere ale organelor cu atribuții de administrare fiscală, în scopul îndeplinirii de către ei a atribuțiilor de serviciu; b) autorităților administrației publice centrale și locale, în scopul îndeplinirii de către acestea a atribuțiilor; c) instanțelor de judecată, în scopul examinării cazurilor ce țin de competența acestora; d) organelor de drept – informația necesară în cadrul urmăririi penale și/sau privind încălcările fiscale; e) Comisiei Electorale Centrale și Curții de Conturi, în scopul îndeplinirii funcțiilor acesteia; f) organelor fiscale ale altor țări, în conformitate cu tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte; g) executorilor judecătorești, pentru executarea documentelor executorii; h) coordonatorilor oficiilor teritoriale ale Consiliului Național pentru Asistență Juridică Garantată de Stat, pentru verificarea veniturilor solicitanților de asistență juridică garantată de stat; i) organelor abilitate cu funcții în domeniul migrației – informația despre obiectele impozabile ale imigranților, în scopul îndeplinirii de către acestea a atribuțiilor; j) organelor cu atribuții de aprobare a prețurilor și tarifelor, în scopul îndeplinirii de către acestea a atribuțiilor; k) contribuabilului – informația cu caracter personal despre acesta privind obligațiile fiscale și alte plăți la bugetul public național, a căror evidență este ținută de Serviciul Fiscal de Stat; l) mijloacelor de informare în masă – informația despre sumele de plăți achitate la bugetul public național și/sau încălcările fiscale dacă acest fapt nu este în detrimentul intereselor legale ale organelor de drept și judiciare; m) administratorilor autorizați, în conformitate cu prevederile legislației insolvențabilității și administratorilor autorizați; n) fondatorilor și/sau acționarilor întreprinderii – informația privind lipsa sau existența restanțelor (eliberarea certificatelor privind lipsa sau existența restanțelor); o) biroului istoriilor de credit – informația referitoare la veniturile obținute din sursele de venit de către un contribuabil concret, în scopul evaluării contribuabilului la faza precontractuală și al monitorizării angajamentelor de plată, în baza unui acord stabilit între părți; p) Consiliului Concurenței, în scopul examinării cazurilor din domeniul concurenței, al ajutorului de stat și al publicității.

Instanța de apel a menționat că norma art. 131 alin. (5) din Codul fiscal nu poate fi interpretată doar în strică concordanță cu dispozițiile Codului fiscal, dar, urmează a fi interpretată și aplicată în coroborare cu Legea privind accesul la informație și alte legi speciale, atunci când cererea de furnizare a informației se referă la un alt domeniu decât cel reglementat.

La caz, Curtea de Apel Chișinău a reținut că, cererea de furnizare a informației înaintată de CA „General Asigurări” SA a fost exercitată în cadrul unui dosar de daună, obiectul căruia îl constituie achitarea despăgubirii de asigurare de către compania de asigurări succesorilor unei persoane decedate în rezultatul unui accident rutier.

În aceste condiții, instanța de apel a considerat relevante speței și dispozițiile art. 6¹ din Legea nr. 407 din 21 decembrie 2006 cu privire la asigurări, care statuează că, organele de poliție, unitățile de pompieri, instituțiile medicale publice

și private, alte autorități și instituții publice, precum și persoane de drept privat care au competențe să cerceteze accidente de vehicule sau alte evenimente ori care dețin informații și date ce pot asista examinarea circumstanțelor, după caz, vor prezenta, în termen de 15 zile lucrătoare, la cererea asiguratorilor (reasiguratorilor), informații și documente cu privire la cauzele și circumstanțele producerii riscurilor asigurate și la pagubele provocate, în vederea stabilirii și achitării de către asiguratorii a despăgubirilor și indemnizațiilor de asigurare.

Astfel, instanța de apel a stabilit că norma legală menționată stabilește în mod cert că, orice instituție publică, care dețin informații și date ce pot asista examinarea dosarelor de daună, vor prezenta asiguratorului informațiile necesare în vederea stabilirii și achitării despăgubirilor și indemnizațiilor de asigurare.

În conformitate cu prevederile art. 25 alin. (3), (4) din Legea nr. 414 din 22 decembrie 2006 cu privire la asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule, în caz de deces al terței persoane, despăgubirea de asigurare se stabilește prin acordul dintre succesorii persoanei păgubite sau reprezentantul ei legal și asigurator.

În cazul prevăzut la alin.(3) al art. 25 din Legea menționată, despăgubirea de asigurare va include: a) partea din salariu pierdută de persoanele care s-au aflat la întreținerea defunctului sau care aveau dreptul la pensie de întreținere din partea lui minus indemnizațiile primite din fondurile bugetului asigurărilor sociale de stat; b) cheltuielile de înmormântare (cheltuielile pentru sicriu și piatră funerară, cheltuielile de transport, cheltuielile de îmbălsămare și cheltuielile cimitirului), probate cu documente justificative; c) cheltuielile de transport al defunctului din localitatea în care a avut loc decesul pînă în localitatea în care a avut loc înmormântarea, probate cu documente justificative.

Analizând circumstanțele de fapt ale speței în raport cu normele legale citate mai sus, instanța de apel a dedus că refuzul Serviciului Fiscal de Stat de furnizare a informațiilor solicitate este neîntemeiat, fiind bazat în exclusivitate pe poziția subiectivă a apelantului-pârât.

Curtea de Apel Chișinău a subliniat că informația solicitată de CA „General Asigurări” SA este necesară pentru justa examinare a dosarului de daună, deschis în rezultatul unui accident rutier soldat cu decesul lui Igor Ceban, în cadrul căruia, succesorii acestuia (soția și copiii) pretind la despăgubiri și indemnizații de asigurare.

În acest context, Curtea de Apel Chișinău a apreciat ca fiind neîntemeiate argumentele Serviciului Fiscal de Stat, care a susținut că prin răspunsul contestat au fost respectate prevederile legislației în vigoare privind limitarea prevăzută de lege, protejarea unui interes legitim și necesitatea protejării informației prin prisma prevalării necesității asigurării secretului fiscal, menținerea reputației și încrederii contribuabililor în Serviciul Fiscal de Stat și evitarea suportării unui eventual prejudiciu pentru furnizarea ilegală a informației în raport cu cerințele companiei de asigurări. Or, acest refuz este de natură să priveze succesorii lui Igor Ceban de dreptul de a beneficia de despăgubire/indemnizație de asigurare, drept care prevalează în speță.

Prin urmare, instanța de apel a apreciat ca întemeiată soluția primei instanțe privind obligarea Serviciului Fiscal de Stat să elibereze CA „General Asigurări” informația solicitată prin cererea înregistrată la 23 decembrie 2019. Or, Serviciul Fiscal de Stat, ca autoritate publică, în virtutea dispozițiilor art. 6¹ din Legea nr.

407 din 21 decembrie 2006 cu privire la asigurări, urmează să prezinte asiguratorului informațiile necesare pentru stabilirea cuantumului despăgubirii de asigurare.

La 19 mai 2021, prin intermediul oficiului poștal, Serviciul Fiscal de Stat a depus recurs împotriva deciziei din 05 mai 2021 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea acesteia și a hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi decizii de respingere a acțiunii depuse de CA „General Asigurări” SA (f.d. 136-137).

Ulterior, la 21 iulie 2021, Serviciul Fiscal de Stat a prezentat motivarea recursului (f.d. 142-147).

În susținerea recursului recurentul Serviciul Fiscal de Stat a indicat că instanța de apel a aplicat eronat normele de drept material și anume a interpretat în mod eronat legea, nu a elucidat pe deplin circumstanțele cauzei și a dat o apreciere arbitrară probelor prezentate.

În esență, recurentul a indicat că răspunsul Serviciului Fiscal de Stat nr. 26-15/1-13/17722 din 30 decembrie 2019 privind refuzul în furnizarea informației solicitate de către CA „General Asigurări” SA, a fost oferit intimatului în conformitate cu normele de drept material, indicând în acest sens, că companiile de asigurare nu se regăsesc în lista exhaustivă prevăzută de art. 131 alin. (5) Cod fiscal, potrivit căreia Serviciul Fiscal de Stat este în drept să prezinte informațiile de care dispune referitor la un contribuabil concret.

De asemenea, consideră eronate argumentele instanței de apel, precum că Serviciul Fiscal de Stat, ca autoritate publică, în virtutea dispozițiilor art. 6¹ din Legea nr. 407 din 21 decembrie 2006 cu privire la asigurări, urmează să prezinte asiguratorului informațiile necesare pentru stabilirea cuantumului despăgubirii de asigurare

Recurentul consideră că deși Legea nr. 407 din 21 decembrie 2006 cu privire la asigurări, este una specială, aceasta conține prevederi de ordin general, motiv din care aceasta nu poate avea prioritate față de prevederile Codului fiscal, care stipulează că secret fiscal constituie orice informație de care dispun organele cu atribuții de administrare fiscală, inclusiv informația despre contribuabil ce constituie secret comercial, cu excepția informației despre încălcarea legislației fiscale.

În conformitate cu art. 244 alin. (1) Cod administrativ, hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.

În conformitate cu art. 245 Cod administrativ, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la data de 05 mai 2021, fiind notificată recurentului Serviciului Fiscal de Stat la data de 08 iulie 2021, fapt ce se confirmă prin avizul de recepție, anexat la materialele cauzei (f.d.140).

Astfel, recursul depus la data de 19 mai 2021 și motivarea acestuia prezentată la 21 iulie 2021, de către Serviciul Fiscal de Stat, sunt în termen.

Prin referința depusă la 16 august 2021 intimată CA „General Asigurări” SA a solicitat respingerea recursului depus de Serviciul Fiscal de Stat împotriva deciziei din 05 mai 2021 a Curții de Apel Chișinău.

Examinând temeiurile invocate în recursul depus de Serviciul Fiscal de Stat, în raport cu materialele cauzei, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție îl consideră inadmisibil, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 246 alin. (1) Cod administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere, iar în acord cu alin. (2) din art. 246 Cod administrativ, recursul se declară inadmisibil în special în cazurile enumerate la literele a)-f). Din analiza acestor prevederi, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, în special, nu se limitează doar la temeiurile menționate ci urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține cu valoare de principiu jurisprudential, că sintagma „în special” denotă caracterul neexhaustiv al temeiurilor de inadmisibilitate și în același timp oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă și care pe cale de consecință nu pot însuși un eventual succes rezultat din examinarea cererii în completul de 5 judecători.

În această ordine de idei, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ reține, că Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevelopat al recursului dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de Apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare ex officio a erorilor de drept.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. Acest argument rezultă și din particularitățile de formă ale reglementării recursului în Codul administrativ și anume din sintagma „motivarea recursului” de la art. 245 alin. (2) din Codul administrativ. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

De asemenea, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective, urmând de ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În circumstanțele menționate, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a declara inadmisibil recursul depus de Serviciul Fiscal de Stat.

În conformitate cu art. 230 și art. 246 din Codul administrativ, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul depus de Serviciul Fiscal de Stat, se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

judecătorii

Victor Burduh

Nina Vascan